

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Fragmenta Philostorgii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

profanum) dicitur, plurimum hi proferant: & sacrarum Scripturarum, quæcunque ad lectionem & promptam memoriam conferebant, magnam notitiam habebant, & inter eos maxime Apollinarius: Hic enim Hebraicam etiam linguam intelligere poterat. Quin & unusquisque eorum in suo singuli genere plurimum stylo valebant. Apollinarius scilicet dicendi genere quod commentationibus & aptissimum longe præstabat. Basilius verò in genere pænegyrico splendidissimus erat. At Gregorii cum utroque comparati oratio, sublimiorem in scriptione locum obtinuit. Etenim Apollinario erat uberior in dicendo: Basilio verò gravior. Cum autem isti tantâ dicendi & scribendi facultate præditi essent, non minus etiam mores præ se tulerunt ad alliciendam ad sui spectaculum multitudinē aptos: adeo ut eos quibus conspicerentur, & apud quos verba facerent, & quæcunque scripta ederent, omninò pertraherent in sui communionem, quotquot qui quavis istarum rationum facile capi poterant.

καλεῖται παιδείας ἵππια πᾶσαι ἐπιπροσληλυθῆσαν καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὅτι εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἀπόχρησιν μνημονεύουσι πολλῶν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν καὶ μαλακὰ ἀυτῶν ὀδύνη ἀέριος τῶν ἰσοδύνη καὶ ἐξ ἑαυτοῦ διαλέκει ἐπαίνον ὁσὶς τὴν καὶ μὴ συζητῶν ἕκαστος ἐς τὸν αὐτῶν τρόπον ἢ κακῶτα τῶν μὲν γε δόξασαν τὸ ὑπομνηματικῶν δὲ τῶν λέξεως, μακρῶν αἰετα εἶχε βασιλεὺς ἵππια γυμνασιαρχοῦν, τὰ δὲ γρηγορίῳ ἐπαρ' ἀμφοτέρωθεν ἐξ ἑαυτοῦ μείζω βάσιν εἰς συζητῶν εἶχεν ὁ λόγος ἢ εἰπῶν, δόξασαν μὴν ἀδρότερον ἐπισημαίνει ἵππια ἀφ' ἑαυτοῦ τὸσαυτίς ἵππια τῶν λέγειν ἐξ ἑαυτοῦ δυνάμειος ἕως καὶ ἡδὲ ἑδ' ἐν ἡλίον ἄνδρες παρ' ἑαυτοῦ τὴν τῶν πολλῶν θείαν ἐπαγωγὴν ὡς καὶ οἱ ὁρῶντο, καὶ οἱ ἐλεγον καὶ ὅποσα γρηγορίῳ διεδίδωσαν, διὰ πάντων ἦσαν εἰς τὴν ἐαυτῶν κωνίαν τὰς καὶ ὅτι ἐν αὐτῶν δι' ἑαυτοῦ ἀλλοῦ κεδῶ δυνάμειος.

FRAGMENTA PHILOSTORGI.

Ex Suida in voce ἀγαπήδος.

A G A P E T U S Synadorum Episcopus quem multis laudibus exornat Eusebius Pamphili, & miracula ejus inusitata commemorat atque insolita: montes ac fluvios alium in locū translatos: mortuos ad vitam suscitatos. Ait etiam Imperatorem Maximinum, eum adhuc militem, utpote Christianum, interficere voluisse, propterea quod comperisset multos, Operum quæ ab Agapeto fiebant admiratione captos, relicto Gentilium cultu ad Christianam fidem transire.

A Γ α π η ῶ δ ος ἐπίσκοπος συνάδων ὁ ἐπέπαινε πολλῶν πῆρε δὲ οἱ ἑαυτοῦ καὶ θαυμάτων αὐτοῦ ἐξ αἰσίων μνήμων ποιῶν ὁρῶν μέγας ἀσφίς, καὶ πῶσα μὲν, καὶ νεκρῶν γέρας καὶ ὅτι σεβασίῳ τῶν ὄντων ἡσυχία μὲν ὡς χριστιανὸν δόξα τείνει, διὰ τῶν τῶν θανάτου πολλὰς τὰ παρ' αὐτοῦ τελεῖματα περιγαμῶν. Vide Philost. lib. 2. in cap. 2.

Ex Suida in voce αἰτίου.

Aetius Magister Eunomii, ortus ex urbe Syriæ Antiochiâ, parentibus egenis ac vilissimis. Pater ejus cohortali militiæ adscriptus, cum adversâ fortunâ usque esset, fato functus est relicto isto admodum puero, qui ad summam egestatem redactus, aurificinâ exercere instituit, &

Ἄετιος ἐξ ἀντιοχείας τῆς συρίας διδασκαλῶν δυνάμειος, ἀπὸ πενήτων καὶ ἀποπτῶν γοῦν τυγχάνων ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ τῶν ἐργῶν δυσπραγέσειος ἐνελεγεμῶν γυμνῶν, ἐτεθνήκει, κομιδῆ παιδῶν τῶν ἀφ' αὐτοῦ τὸς δὲ εἰς ἕχρατον ἀπογίας ἦσαν, ἐπὶ γυ-

σοχοίαν ἐχώρησεν, ἀκροῦσθε τε ἐγγύετο. ἐπεὶ
 ὅτι φύσις αὐτῶν μὲν ὄντων ὠρεῖτο μαθημά-
 των, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτρέπετο καὶ δὴ-
 τα συγγίνῃ Παυλίῳ, δὲ ἴσθι δὲ τὸ τυρὸς εἰς
 ἀντιόχειαν ἀφικομῆν ἐπὶ καὶ εὐκωνσανίνας
 χροῖας. τὰς ἡκράτο, πολλῶν ἑπὶ κῶς
 φανῶν τὴν ἀσεβείας τῶν ῥαμίῳ εἰς τὰς πρὸς
 εὐδὲ διαφορεμῶν ἐκλήσεις, καὶ ἐκ τῶν ἀπὸ
 ἡδη τοῖς πολλοῖς ἰω. ἐπεὶ ὅτι Παυλῶν ἐτεθνή-
 κει, ἀλάλτε τείτε καὶ εἰκοσὶ ἔτη τῶν ἄποσό-
 λων ἐχούσθι τὸν Ἰρῶνον, πολλοὶ τῶν ὑπὸ Ἰά-
 νης ἐλεγχόμενων, δὲ τὸν ποιησάμενοι πρὸς
 ἀνδρὸς δημουργῶν ἔνευ κατὰ κράτος ἐλαύ-
 νει, συσανίνας ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς ἀντιοχεί-
 ας ἐξελάθει, εἰς ἀνάζαρβον ἀφικεῖν.
 ὅτι, ἡδη τὰ γίγναται δυνάμειος πάσης πηπά-
 μῶν, μείζους αἰετῶν διδουμένων ἀφορμῶν
 εἰσεφέρε εὐκωνσάν. ὅτι, ἐδὲν ἐπαύετο, εὐδὲ
 μὴν διελέγχων φάλλως ὅτι ἀμπεχόμεν καὶ
 ὡς ἐτυχεζῶν.

ad summam hujus artis perfectionem
 evasit. Sed quoniam ejus indoles ad al-
 tiores disciplinas aspirabat, ad Logicæ
 studia animum applicuit. Ac primum
 quidem auditor fuit Paulini, qui paulo
 ante ex urbe Tyro Antiochiam transla-
 tus fuerat, Constantino etiam tum Im-
 perium gubernante. Hunc dum audi-
 ret Aetius, non mediocrem vim inge-
 nii ostendebat, in quæstionibus adver-
 sus eos quibuscum disputabat: Jamque
 ejus impetus à plerisque haudquaquam
 sustineri poterat. Mortuo deinde Pau-
 lino, cum Eulalius tertio ac vicesimo
 loco post Apostolos sedem Antioche-
 nam regendam suscepisset, multi ex iis
 qui ab Aetio convicti fuerant, ægrè fe-
 rentes, quod ab opifice & adolescente
 victi ac profligati essent, conspiratione
 facta, cum Antiochiâ expulerunt. Eje-
 ctus igitur Aetius Anazarbum se con-
 tulit. Cumque vim omnem ac faculta-
 tem brevi admodum tempore perce-
 pisset, majores semper edebat fructus,
 quam erant elementa atque institutio-
 nes quas ab aliis acceperat. Interim
 verò reprehendere alios & confutare
 non desistebar: ipse vili pallio tectus,
 & tenui ac pauperrimo utens victu, *Vide
 Philost. lib. 3. cap. 15.*

Ex Suida in voce αὐξένιου.

Αὐξένιου μωψικεσίας Ἐπίσκοπος ὅς ἰω
 τῶν ὁμολογητῶν ὀνομαζομένων ἰω ὅτι ἐκ τῶν
 ἑπὶ φανῶν τῶν βασιλεῖν λικινῶν στρατομαχί-
 νων, τῶν ὑπογραφεῶν τῶν γράμμεν, ἐς δὴ
 ἰσθίνας ῥωμαῖοι καλεῖσθι τὸ ὅτι τῆς ὁμολογί-
 ας, τοῖον δὲ γέγονεν εἰδῶν ἰω ἐν πνι τῆς βα-
 σιλικῆς ἐστίας αὐτῆς, κελῶν τε ὑδατῶν, καὶ ἐπὶ
 αὐτῆς διονύσου ἀγαλμα, καὶ ἀμμελῶν μετὰ
 λιπαρῶν κέμεν, καὶ σκιερῶν ἑπὶ κῶς ἔσωση-
 μερῶν τῶν ἀπάντων τόπων ἐργαζομένη, ἐν ταῦ-
 τα ὀλικίῳ καὶ πρὸ φασιν ἀπαγογῆς ἀφι-
 κόμεν, ἔτε αὐξένιου αὐτῶν καὶ ἄλλων πολ-
 λῶν ἐκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἀμ-
 πελον ἀνιδῶν, ἐθεάσατο βότρω ὠραῖον τινα
 καὶ μέγαν, τῶν κλημάτων ἀπαιρούμενον ἔτον
 πρὸς ἑτάξε τῶν αὐξένιου τεμείν ὅτι αὐτῶν τὸ
 πρὸς ἡρῆμενον ἰαῖς ἀναξυρήσιν αὐτῶν μαχαί-
 ριον ἀφελόμεν, ἔτε με μὴ δὲν ὑπὸ δόμενος
 ὅτι ἐν λικίῳ πρὸς αὐτὸν, θες τοῖνον τὸν βότρω
 ἔφη πρὸς τοῖς ἑπὶ διονύσου ποσῶν ὅτι, μὴ ὀβασι-
 λῶ ἀπεκρίνατο χριστιανὸς γυεῖμι κακῶν.

Auxentius Episcopus Mopsuestiæ,
 unus ex Confessoribus. Fuit hic ex nu-
 mero eorum qui in palatio Imperato-
 ris Licinii splendide militabant, ejus
 scilicet exceptor quos Romani Nota-
 rios vocant. Porro ejus confessio hu-
 jusmodi fuit. In quodam atrio Imperia-
 lis Palatii, erat fons, & supra fontem
 Bacchi statua, & magna circumquaque
 vitis quæ univèrsum illum locum tectū
 atque opacum efficiebat. Eò cum Li-
 cinius avocandi animi causâ venisset,
 tum Auxentio ipso, tum aliis pluribus
 ex ejus palatio ipsum sectantibus: in vi-
 tem oculos conjiciens, uvam quandam
 conspexit inusitatae magnitudinis ac
 venustatis, ex palmitibus dependentē.
 Hanc Auxentio jussit, ut abscinderet.
 Ille statim arrepto cultro quem femi-
 nalibus appensum gestabat, uvam ex-
 secuit nihil suspicatus. Tunc Licinius
 ad eum conversus: Pone, inquit, hanc
 uvam ad pedes Bacchi. Ad hæc Au-
 xentius, nequaquam, ὁ Imperator, re-
 spondit; Christianus enim sum. Quo
 audito Licinius dixit; Abi igitur solu-

tus militiâ. Duorum enim alterum abs te fieri necesse est. Tum verò Auxentius nihil cunctatus balteum deposuit, atque ut erat discinctus, libenti animo è palatio excessit. Nec multo post Episcopi eum Mopsuestiæ Antistitem ordinarunt. Hujus frater natu minor fuit Theodorus, vir qui Athenis Rhetoricam didicerat. Qui quidem & ipse postea Episcopatum Tarsensem sortitus est. Etenim Aetius cum antea ipse per se, & Eunomium ipsum & alios qui majoris meriti erant, docere solitus esset, postquam Eunomium ad docendi munus promovit, eum deinceps magistrum pro se ac doctorem esse voluit, tum aliorum, tum eorum præcipue qui perfectiore doctrinâ & institutione indigebant. Nam ipse quidem ad principia atque elementa aliis tradenda præstantissimus erat. Eunomium verò ad elementa quæ tradita fuerant, excolenda ac promovenda, & ad interpretandum perspicue simul atque magnificè, longè illo præstantior habebatur. *Vide Philost. in lib. 5. cap. 2.*

ἐκέν ἐν ποδῶν οὐχίση τὴν ἐπιείκεια δαπνο-
 σάμεν. θάτερην γὰρ τοῖν δυνάμει ἀνάγκη πῶς
 ὁ ἴμην ἐν μελλήσας τῶν τε ζῶντων ἐαυτὸν
 ταμὶ ἀσμεν. ὁ δὲ ἐχώρησεν ὡς εἴχεται ἐν
 σιλείων κὲν αὐτὸν. ὁ δὲ φορὸν μετὰ τῶν χρόνι-
 σερῶν ἐπισκοπὸν ἐστήσαντο τὸν Μοψουστῆας
 ἵδ' ἀδελφὸς νεώτερος θεόδωρος ἡ, ἀπὸ τῆς
 ἀθλήσει παιδ' ἐνέλιον. ὅς κη αὐτὸς χρονο-
 ὕσερῶν ἐπισκοπὴν τὴν ταρσῶν ἐκκλησίας ἐπι-
 κληρωσάμεν. ὁ γὰρ δὴ αἰετὶ ταρσῶν
 δι' ἐαυτὸν τὸν τε διδασκαλίαν αὐτὸν καὶ ἀλλοίους
 πλείους λόγους ἀξίους διδασκῶν, ἐπειδὴ τὸν ἐ-
 νόμιον εἰς τὸ διδασκαλίαν πρὸς εἰς αὐτὸν ἐ-
 γον, τὴν ἡδὴ κτ' τὸ πλείον ἀντὶ ἐαυτοῦ δι-
 δασκάλῳ ἐχρητὸ πρὸς τὰς ἀλλοίους, καὶ τὰς
 μάστιγα τελεωτέρας μαθησῶν δ' ἐοικέναι
 γὰρ ἐκείνῳ μὲν ἡ δὲ χάρις πρὸς ἀλλοίους
 ἔτος ἡ τὰς δ' οὐσίας ἐργασασθαι, καὶ ἑαυτὸν
 ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐρμηνεύσαι πρὸς
 πολὺ διωαλιώτερος.

Ex Suida in voce διδασκαλία.

Eudoxius Episcopus Antiochiæ, ex Arabiffo minoris Armeniæ oppido oriundus. Pater ejus Cæsarius, Maximino Imperium administrante Martyrii coronam reportaverat, licet prius voluptatibus addictior visus fuisset. Vero prioris vitæ maculas martyrii sui cruore studuit eluere. Nam cum utrumque ei pedem sex maximis clavis carnifices transfixissent, eum in rogam conjecerunt. Sed quoniam ad ignem properans confestim expiraverat, cadaver ejus semivivum adhuc & integrum propinqui, cum è rogo sustulissent, in agro quodam, qui Subel dicitur, deposuerunt. *Vide Philost. lib. 4. cap. 4.*

Εὐδόξιος ἐπίσκοπος ἀντιοχείας ἐξ ἀραβί-
 οισ ἐστὶ μικρῶν ἀρμενίας. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ κα-
 σάριος ἐπὶ μαξιμιανῶν τὸν τῶν μαρτυρίων ἐ-
 φανὸν ἀνεδήσαντο, καὶ τοὶ πρῶτον ἡδονῶν ἡ-
 τῶν φανείς. ἀλλ' ἐβελήθη τὰς πρῶτας κηλί-
 δας διὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰμάτων. ἀποπέ-
 σθη. ἦλθες γὰρ μεγάλης ἐκείνου τῆς ποδῶν ἐ-
 τὸν δριμύτον αὐτὸν διαπεροήσαντες πυρὸς πα-
 ἔδσαν καὶ ἐπειδὴ αὐτὸν πρὸς τὴν φλόγα
 χωρῶν ἀπέθανεν, ἡμίφλεκτον ἐπὶ κησῶν
 πρὸς ἡκόντες τὸν νεκρὸν ἀνελόμμοι, ἐν τῇ
 γῆ ἑβελ λεγομένη κατέστειλαν.

Ex eodem Suida in voce θεόφιλος.

Theophilus ex India reversus, Antiochiæ domicilium fixit: propriam quidem ac peculiarem Ecclesiam nullam habens: communis verò omnium Antistites. Adeo ut cunctas libere pro arbitratu suo tanquam proprias adire ei liceret: cum & Imperator maximum ei honorem ac reverentiam exhiberet, & reliqui omnes ad quos accesserat, summâ alacritate eum exciperent, virtutisque ejus præstantiam admirarentur.

Θεόφιλος ἐστὶ δὲ τὸν Ἰνδῶν ἐπανελθὼν ἐν
 ἀντιοχείᾳ διήχην ἐκκλησίαν ἀντιοχείας με-
 νως ἐδεμίαν ἔχων αὐτὸς κοινὸς ἡ τῶν ἄλλων,
 πᾶσι αὐτὸν μετὰ ἀδείας ἐπιθοῖαν ὡς ἰδιαν
 ἔχον, βασιλέως αὐτὸν ἐς τὰ μάλιστα δια-
 μῆς τεπάσης καὶ αἰδῶς ἀγοῖν καὶ τῆς ἀ-
 λων ἀπάντων ὅποσος ἐπιστῆ μὲν πᾶσι
 πρὸς αὐτὸν αὐτὸν ὑποδεχομένων, καὶ τὸ
 τὸ δριμύτον αὐτὸν μέγιστον καὶ ἀπληθύνων
 ἡ

ὡς γὰρ ὁ αἰὲς κρείσσων ἢ ὡς ἂν τις δηλώσειε λόγῳ. ὡς ἂν τις τῶν δόξαστων εἰκόν. λέγει γὰρ τοὶ πόδες καὶ νεκρὸν ἀνάστησαι ἐν ἀνωχεῖα ἰεραίας τινός· θαλάσσιον, ὃ τῶν φησι, τῶν ἐπ' ἐχ' ὀλίγον τάνδρῳ συνηνομένων χρόνον, καὶ ἦκιστα δὴ εἰς τὰ τοιαῦτα ψάδεως ὑποπίθων. ἄλλως τε καὶ ἔχων ὅσα ὀλίγως τῶν κτ' τὸν αὐτὸν αὐτῶν γρομμένων χρόνον ὅδ' Ἰππικαρυρένας.

Item ex Suida in voce λεόντιον.

Λεόντιον τριπόλεως τῆς λυδίας Ἰππικαρυρένας, μυσὸς τὸ γένος τῶν πατρῶν ἰσραηλιτικῶν, ἔς ἀγγεμάχους ὀμηθεύ κατὰ. τὸν τοιαῦτον λεόντιον προσελαίξειαι ὁ κακόφρων Φιλοστοργίου ἐν τῇ βίβλῳ ἀντιτῆ, ὡς ὁμοφρονα τῆς δριανικῆς αὐτῆς κακοφροσύνης. ὡς ἔτ' παῖδα ἓνα ἐχνηκῶς, ἐπειδὴ μὴ χρεσθῆς ἐλπίδας αὐτὸν ὑποφαινοῦσα πρὸς δριανῶν εἶδε, ἐξάμνητον, ὡς φασιν, ἐπὶ μεираκίον ὄντα, ἐποίησεν ἀποθανεῖν. κάλλιον ἠγασάμνητον, τὸ πρὸ ἀιχρῆτων κάλλιον αὐτῶν τὸν βίον, τῶν φασιν κατὰ τὸν βίον ὀλίγων ἐξω γρομμένων κατόνα ὃ αὐτὸν ἐκάλεν τῆς ἐκκλησίας. ὡς ὃ ἐλάτρετον τὴν γνώμην Ἰππικῆς εἰς πάντας καὶ παρρησιαστικῶς. καὶ πόδε σιωδῆς γρομμένης, εὐσεβείας τῆς κωνσταντίας γυμνακῶς εἰς οἶδημα δριανῆς φρονήματος, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων προσκυνημένης, μόνον ἔτ' ὡς φαῖλον αὐτὸν τιθέμενον, οἰκοῖ ἐμνην. ἢ δὲ διὰ τῶν ὑποφαινομένων τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμῆνας, πᾶσι πρὸς αὐτὸν αἰτιωμένη, καὶ ὑποχέσει καλακῶδῶς, ὡς ἐκκλησίαν σοι μεγίστην ἐγερῶ, καὶ χρεμάτα, ἐπὶ ἀφιδόσμοι, εἰ ἀφίκοιο πρὸς με. ὃ δὲ ἀνεδήλωσε τέτων μνη, εἴτι βασιλεὺς τελέσασθαι ὡς βασιλεία, ὅσα ἐμοὶ μάλλον, ἢ τῇ σὴ ψυχῇ, ἰδίαι χρεμῆται. εἰ δὲ θελήσεις ἀφικεῖσθαι πρὸς σε, ὡς τῆς τοῖς ἐπισκόποις πρεπύσης φυλαχθισομένης αἰδέας. ἢ εἰσελθοῦμι μνη ἐγὼ, σὺ δ' αὐτίκα τῆ θρόνου ἔξ ὑψηλῆς κατὰ βῆσασα, μετ' αἰδέας ὑποφαινομένης ἐμοὶ, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑποχέσει ταῖς ἐμαῖς χερσίν, εὐλογιῶν ἀξιωματικῶς κατὰ καθεδρίων μὲν ἂν ἐγὼ, σὺ

Quæ quidem talis ac tanta in eo fuit, ut eam nemo verbis explicare possit: quippe qui imago quædam fuerit Apostolorum. Ajunt etiam eum aliquando Antiochiæ Judæam quandam ex mortuis suscitasse. Id autem affirmat Thalassius, qui cum illo diutissime versatus est, & in hujusmodi rebus extra suspicionem est mendacii: & qui alioqui haud paucos habet hujus rei testes qui eodem tempore vixerunt.

Leontius Episcopus Tripolis urbis Lydiæ, ortus ex Mysis qui Istrum accolunt, quos Homerus ἀγγεμάχους appellat, id est cominus pugnant. Hunc Leontium suis partibus adjungit Impius Philostorgius in lib. Historiæ suæ septimo, tanquam Arianae sectæ quam ipse profitebatur, addictum. Hic cum unicum haberet filium, nec ullam in eo bonæ indolis notam animadverteret, orationibus à Deo impetravit, ut adhuc adolescens ex hac vita discederet: fatius esse judicans, ut ante ullum probrum ac flagitium mortem oppeteret, ex incertis ac periculosis hujus vitæ casibus subductus. Porro eum Ecclesiæ normam vulgo appellabant. Idem summa libertate, tam in sentiendo, quam in loquendo, erga omnes ex æquo utebatur. Cumq; aliquando synodus Episcoporum convenisset, & Eusebia Augusta uxor Imp. Constantii fastu elata ab universis Episcopis salutaretur, solus hic Augustam parvi pendens, domi mansit. Id factum Augusta ægre ferens, & ira exandescens, quendam ex ministris suis ad eum misit, partim conquerens, partim blanditiis & pollicitationibus eum demereri studens. Maximam tibi, ajebat, Ecclesiam ædificabo, & pecunias in super largiar, si ad me visendam accesseris. Quibus Leontius ita respondit; Horum quæ mihi promittis, Augusta, si quidpiam perficere volueris, scias velim quod animæ tuæ potius quam mihi gratificaberis. Quod si me ad te salutandam cupis accedere, accedam quidem, dummodo ea quæ Episcopis debetur, servetur reverentia: ita ut ingrediar quidem ego: tu verò statim è sublimi folio descendens, verecunde mihi occurras, & manibus meis caput tuum submittas, benedictionem à me postulans. Deinde ut sedeam quidem ego:

Zzz

Tu verò stes cum reverentia; postquã jussero sessura ubi signum tibi dedero. Si quidem id elegeris, ad te accedam; Sin aliter, nunquam tot ac tanta mihi donare poteris, ut ego de honore qui Episcopis debetur aliquid remittens, divinas sacerdotii leges violare unquam velim. Hæc ubi nuntiata sunt, regina mirum in modum excanduit, hujusmodi responsum sibi à Leontio afferri haudquaquam patienter sustinens. Cumq; multum intumisset, & magnopere commota esset animo, & pro levitate atq; impatientia muliebri minas intentasset, rem ad maritum revertit, ultionem flagitans. Hic verò laudandam potius esse duxit in Leontio animi libertatem: Et uxoris iram fedavit, eamq; ad cubiculum suum remisit. Quodam item tempore dum Constantius Episcoporum cætui præfideret, & Ecclesias pro arbitratu suo regere vellet: cunctis verba Imperatoris cum plausu & admiratione excipientibus & recte cuncta ab eo dicta esse affirmantibus, solus Leontius conticuit. Et cum Imperator eum interrogasset, quam ob causam solus ex omnibus sileret, respondit Leontius. Miror, inquit, te qui aliis rebus administrandis præpositus sis, alias regendas suscipere: & cum militarium ac civilium negotiorum tibi mandata sit cura, Episcopis tamen præcipere de rebus quæ ad solos Episcopos pertinent. Quibus auditis, Constantius verecundia ac pudore suffusus, in ejusmodi negotiis deinceps pro Imperio agere ac jubere destitit. Tanta in loquendo libertate præditus fuit Leontius. *Vide Philostorgium lib. 7.*

Item ex Suida in voce δημόφιλος.

Demophilus Constantinopolitanus Episcopus, vir insano quodam impetu cuncta simul miscere solitus: & qui instar rapidi vagiq; torrentis, plurimum luti ac sordium in sermonibus suis convolveret. Ut quisvis facile deprehenderet ex primâ concione quam habuit Constantinopoli. Quâ quidem in concione verisimile est eum accuratorem ac diligentem fuisse: quippe cum hujusmodi sermones excipi solent à notariis. Certe in ejus Commentariis qui etiamnum supersunt, multa differit confusa atq; indistincta: & de Patre ac Filio loquens, disertis verbis ita pronuntiat: Filius solius Patris voluntate genitus est, sine tempore ac sine me-

δ' ἂν ἐσῆκας αἰδεμένη. ὁπόταν ἢ κελύσαιμι καθεδεμένη, ἢ ἵνα δόιν το σὺντομα. εἰ ἔτος αἰρήση, ἀφοκοίμην ἄδρασε εἰδ' ἕτερον τρόπον· ἔχ' ἔτω πολλά δ' ὄσας, ἐδ' ἔτα μεγάλα δυνήση, ὡς ἡμᾶς τῆς πρεσβυτερῆς τιμῆς τοῖς ἐπισκόποις καθυφαιμένως, ἵνα τὸν θεῖον ἔξυβρίσαι τῆς ἱερωσύνης βεσμεταῦτα ὡς ἀπηγέλθη, ἀναπίπτει τῆς γνώμης, ὅτι ἀναχθέν ἠγεμένη πρεσβυτερῆς τοῖς δέξασθαι λόγους, καὶ πολλὰ διδάσασα ἢ παθημένη, καὶ πολλὰ ἐκγονακείας ἀκροχόλης καὶ κέφης ἀπειλήσασα διανοίας, καὶ τὰνδρὶ διηγησάμενη, πρεσβυτερῆς τιμωρίαν ἔξυβρίμα. ὁ ἢ μάλλον ἐπὶ πνεύματι ἐλδοθερίαν τῆς γνώμης, καὶ τὴν γυναικῶν παρήνεγκε τῆς ὀργῆς, ἢ διδοπέμπει εἰς τὴν γυναικωνίτιν, καὶ ποιεῖ μετὰ τὴν πρεσβυτερῆς βασιλέως κωνσταντίνου τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ ἀρχῆν τῆς ἐκκλησιῶν ἐδέξασθαι, ὅτι πολλοὶ πάντες φησὶεν, ἐκέρτερον ἢ ἐξυβρίμαζον, ἄριστον εἰρήνης διορίζομενοι. ὁ δὲ εἰσιόπα. ὡς ἢ ἤρεται αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, τισιν πᾶς μόνον τῆς ἀπάντων, θαυμάζων ἐστὶν ὅπως ἕτεροι διεπέων ταχθεῖς, ἕτεροι ἐπιχερεῖς. σραβωλικῶν μὴν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων πρεσβυτερῆς. ἐπισκόποις ἢ πρεσβυτερῆς εἰς μόνους ἐπισκόπους ἠκούων διαλαθόμενοι· τὸν ἢ βασιλέα καλῶς ἐδέξασθαι, πάλαισαδ τῆς ἐν τοῖς τοῖς ἡδὴ διακελεύσεως τοῖς τῶν ἢ ὁ λέοντις ἐλδοθερίαι.

Δημόφιλος ἐπίσκοπος κωνσταντινουπόλεως· οἱ ἐμπεσὼν ὁμῶς συμπάντα φύρην ἀκόμω φροσῶ, καλὰ περὶ ἀτακτοῦ χειμαρροῦ, ἵνα ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἀγῶν. ὡς εἰσεταιί τις ἐκ πρεσβυτέρων ἐν γένει τοῖς ἐπισημομένοις ὑπομνήμασιν αὐτῆς γενομένης δημογορίας, ἐνθα καὶ μάλλον εἰκὸς ἢ ἀσφαλείας αὐτὸν φροσῶν ἡθεὶς τινὰ, ὡς ἐγγράφοις ἀναλαμβανόμενων τῶν λεγομένων ἐν τέτοις γένει ἄλλα τε πολλὰ διείλεται· αἰαρθρα, διαρρήδην τε ἐν τοῖς πρεσβυτέρων καὶ ἕξ λόγους. φησὶ γὰρ, ὑὸς μὴν πατρὸς θεοῦ σὺ γεγέννητ' ἴσως, ἀχρόν, ἀμεσῆδ' ἴσως.

ἡαδίακον ὁ γένη) καὶ ἰσθηρέτης βεβλη-
 μάτων τῶ παρῶς. ἐπειδὴ ὁ προγνωσκῶν
 θεὸς ὅτι ἀέμελλε προήβην, ἀδύνατα ἡ τῆς
 ἀκρωλήτετάξως τῶ μέλλονι ὁ αὐτὰ ποιεῖν
 θεὸς ἐν τῶ γρηῶς μέλλονι ἢ ἡ ἔδῃ αὐτὰ
 πάντα θεὸς γενεῶς πρὸς ἀξίαν τῶ ποιῶν-
 τῶ, καὶ ἐκτέτων ἐμελλον εἶναι θεοί. ἢ ἔδῃ
 αὐτὰ γενόμενα λύεας, ὡς περ κρηθῶ, πρὸς
 θεομῶ προσαγομῶνα. γέγονε μὲν ἐν με-
 σίτης τῶν τεῖσομένων, καὶ τῶ γεγεννηκότῶ
 αὐτὸν θεὸς, ὁ υἱός, ἡα συνιάξας ἐαυτὸν καὶ συγ-
 κάλαβαιων τοῖς γνομένοις, ἀπολεσε τὸ
 βεβλημα τῶ παρῶς, καὶ μεσίτης γένη) τῶ
 θεὸς καὶ ἡμῶ τῶν δι' αὐτῶς γενομένων. ἐλάν-
 θανε διὰ τέτων θεὸς τῶν ὄλων ἀδένειαν καὶ
 βασκανίαν καὶ ψευδομῶ, καὶ τὸν υἱὸν
 πάντων τῶν κλισμάτων ἀποφαίνων καὶ ἀδε-
 έςρον. ὁ μὲν γῶ, ἀδένεις ἀν ἡ κῶ δημόφι-
 λον, εἰ βεβληθεῖς, ἐπεισα ἀπόρος εἶχε τοῖς
 πᾶσι τὸ εἶναι διορήσαδς. Φθόνος δ' ὅσα ἀ-
 πῆλλακτο ἀν, εἰ ὄξον ἀπῶ θεὸς τῶ πάντα
 ποιεῖν, ὁ ἴ ἐφάνελο μηχανώμεν ὅπως μὴ
 ταύτης ἀπῶ τύχητῶ γρησομῶνα τῆς ἀξίας
 τῶ ἴ γ' αὐ παιδὸς ὅσα ἡ τῶν κλισμάτων
 ἔδῃ ὁ μὴ ἀμειων ἰπάρχην ἔδειχθη ἀν,
 εἶπερ γε μὴ δι' ἐαυτὸν ὁ κῶ ἔτυχε γεγο-
 νός ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρείαν τῆς τέτων
 γρησεως ἀπαν γῶς τοι τὸ δι' ἐτέρων γνό-
 μενον χρείαν, ἐλατῶν ὑπάρχην ἐκείνων ἀνάγ-
 χη, διὰ τῶ εἶναι τυγχάνῃ. καὶ ἀλλὰ ἴ ἐλ-
 ρῶδῃ πολλὰ.

dio: Ut jussorum patris minister fit & famulus. Nam cum prævideret Deus, ea quæ facturus erat, non posse consistere, quippe quæ puri atque impermixti ordinis futura essent, perinde ac Deus qui ipsa fecerat. Nam profus necesse erat, ut vel omnia dii essent juxta dignitatem ejus qui illa condiderat. Ex quo eventurum erat ut plures dii essent. Vel certè necesse erat, ut postquam facta fuerant, statim dissolverentur, perinde ac cera ardentissimo igni admota. Idcirco Filius medius exitit inter creaturas quæ condenda erant, & inter Patrem ex quo genitus est: ut is sese demittens, seq; adjungens & socians iis quæ creanda erant, voluntatem Patris adimpleret, essetq; mediator inter Deum atq; inter nos, qui per illum facti sumus. Sed non animadvertit Demophilus, se his verbis summo omnium Deo infirmitatem & invidiam falso affingere, & filium deterioris conditionis facere quàm reliquas omnes creaturas. Nam Pater quidem infirmus fuerit necesse est juxta Demophili sententiam, quippe qui cum voluisset cunctis essentiam largiri, id postea perficere non potuerit. Ab invidia autem nequaquam alienus fuerit, si cum ipsi liceret cunctas creaturas deos efficere, ipse studiose cavit, ne creaturæ ejusdem cum ipso conditionis ac dignitatis essent. Jam verò Filio, nulla est creatura quæ non potior ac beatior jure merito esse videatur: si quidem ille non propter semetipsum, sed ob contemplationem atque usum creaturarum factus est. Quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius fit necesse est iis quorum causâ factum est. Multa quoque alia hujusmodi profert deliria. Vide Philostorg. in lib. 9. cap. 14.

